

ODVÁŽNE SRDCE

JURAJ VOJTÁŠ

ODVÁŽNE SRDCE

JURAJ VOJTÁŠ

*»Knihu věnujem otcovi, mame
a mojim bratům — Mišovi, Andrejovi a Pet'ovi.
Vďaka za čarovnú mládosť!«*

Juraj Vojtáš: Odvážne srdce

Copyright © vydavateľ ZAOSTRI NA RODINU, 2016

Obraz na obálke © Anna Steinbauer

Motív k ilustráciám © Marika Schirmacher

Všetky práva vyhradené

Žiadna časť tejto knihy nesmie byť pre akýkoľvek účel reprodukováná elektronickými alebo mechanickými prostriedkami, vrátane fotokópií, zvukového záznamu alebo s využitím iných záznamových a reprodukčných systémov bez písomného súhlasu vydavateľa.

odvazne.srdce@zaostri.sk

ISBN 978-80-971853-8-1

PROLÓG

LOV NETVORA

Hnal sa lesom. Nesmierny hnev lomcoval jeho vnútrom. Neznášal les, cez ktorý sa predieral. Hnusil sa mu mesiac, ktorý tušil nad sebou. A nenávidel ľudí v údolí. Dym z ich obydľí cítil až sem. Zrýchlil beh. Do jedného ich požerie. Nemôže im zobrať pôvodnú silu, ktorá je ukrytá v ich srdciach, ale aspoň im znemožní, aby sa z nej tešili. Obyčajní smrteľníci. Slabosi! A dostali dar, v ktorého existenciu nie sú schopní uveriť!

Netvor vybehol z lesa na čistinu. Zamrzol na mieste. Pred ním sa týčila postava v dlhom plášti.

„Nedovolím ti ublížiť im,“ prehovorila postava.

To určite! Tak blízko ľudí ho už nikto nezastaví. Netvor sa so zaručaním rozbehol k postave. V jej ruke sa zablesla kovová tyč. Čistinu zalial prenikavý záblesk. Nocou sa ozval ohlušujúci rev. Ryk netvora sa zmiešal s revom človeka.

I. ČASŤ
DIVOČINA

PRVÁ KAPITOLA

POKOJNÉ RÁNO

Will, preber sa! Raňajky sú na stole,“ mamin hlas sa niesol „vzduchom spolu s vôňou čerstvého chleba. Snažil sa dostať do uší spiacého chlapca, ten sa však úspešne bránil.

„Rýchlo, lebo ti nič nezostane!“

To zabralo.

„Už bežím!“

Will zoskočil z postele a zbehol po schodoch.

„Dobré ráno,“ pozdravil a zviezol sa na stoličku. Mama mu naliala z hlineného džbána do pohára mlieko.

„Ako si sa vyspal?“ spýtala sa.

Chlapcov pohľad zablúdil k prázdnej stoličke za vrchstolom.

„Oco?“ s obavou sa pozrel na mamu.

„Neboj, Brion len rúbe drevo,“ odpovedala mu s úsmevom, no rukami pevnejšie zovrela džbán.

Will zobral z taniera krajec chleba. Voňal ohňom. Zamyslene naň hľadel.

„Nie si chorý?“ spýtala sa ho mama.

Will sa vyhol maminmu pohľadu a zavrtil hlavou. Dvere do domu sa otvorili a dnu vstúpil muž s polenami.

„Pozrime sa na sedmospáča!“ kývol Willovi. Prešiel ku kozubiu a naukladal vedľa neho drevo. Narovnal sa, ruky si utrel do nohavíc a odhrnul z čela tmavé vlasy. Zatackal sa. Mama položila džbán na stôl, priskočila k nemu a podoprela ho.

„To rúbanie dreva mi dalo zabrať,“ hlesol a s maminou pomocou si sadol. Potom rukami pohladil stôl a usmial sa. „Arleth, vonia tu úžasne. Tomu hovorím začiatok dňa!“

Willovi sa pri otcovom úsmeve uľavilo. V noci ho zobudili zatvárajúce sa dvere. Otec bol opäť vonku.

„Deranov kôň stratil podkovu,“ obrátil sa otec na mladého chlapca, „to preto, že sa naháňa s pánčatami,“ odfrkol si. „Ako si si odpočinul?“

„Opäť som tam bol,“ chlapec si nervózne zahryzol do pery.

Mama vzala z police malú fľašu so žltou tekutinou a rýchlo si z nej odpila.

„Vysoké chodby, čierne stĺpy, podlaha je popretkávaná farebnými niťami. Všetky vedú do veľkej miestnosti na konci. Vzduch je ťažký, ako keď mama varí v zime čaj s klinčekom a anízom. Blúdím tými chodbami... je ich mnoho. Snažím sa dostať von.“

„A potom?“ potichu sa spýtal otec a pritom skúmavo hľadel na syna.

„Na konci chodby je svetlo. Rozbehnem sa. Počujem iné kroky, tiché, ako keď sa myši naháňajú v kôlni. Vbehnem do obrovskej izby. Vtedy sa ozve strašný rev.“ Will zovrel chevejúce sa pery.

Mame vyklzla fľaša z ruky. Po zemi sa rozliala žltkastá tekutina. Vybehla z domu.

Otec objal syna okolo pliec:

„Neboj sa, tu si v bezpečí.“

Otcovo uistenie mu vrátilo pokoj. Bol to len hlúpy sen. Stisol otcovi ruku.

„Idem za mamou,“ povedal otec a vyšiel von.

Pristúpil k mame. Stála na okraji zrázu na konci náhornej plošiny s domom, jednou rukou si zakrývala ústa a so zaslzenými očami sa dívala do diaľky.

„Neboj,“ objal ju nežne okolo pliec, „tu ho nenájde.“

„„Vieš, sníva sa mu o ňom čoraz častejšie, trápi sa,“ zavzlykala mladá žena.

„Pokiaľ vo mne bije srdce, nedovolím, aby mu ublížil! Tentoraz budem pri ňom včas,“ dodal otec.

Will hľadel na ozdobné taniere zavesené nad kozubom. Nepovedal im všetko: postavy vynárajúce sa z ohňa, ruky natáhujúce sa po jeho hrdle, ostré pazúry, ktoré mu chcú vyrvať srdce. Čo robil zle, že sa mu snívajú také hrozné veci? Dvere sa otvorili a vošli rodičia. Mama sa na neho cez slzy usmiala:

„Čo máte dnes na pláne, chlapi?“

„Pôjdeme na drevo, doplníme zásoby do vyhne,“ oznámil otec. „Sekera alebo píla?“ obrátil sa na syna.

„Záleží na veľkosti stromov, ich hustote a sklone svahu,“ odvetil pohotovo chlapec. Otec sa ho vždy pýtal na názor. Okrem práce vo vyhni, uvedomil si s trpkosťou, tam bol neobmedzeným pánom. Willovi nedovolil dotknúť sa ani kladiva či nákovy, smel len priklaďať do pece.

„Múdro,“ pochválil ho otec, „povyše nás, na úbočí, som objavil suché stromy.“

„Takže najprv sekera,“ zhodnotil Will, „máš tú svoju nabrúsenú?“

„Pozrime na mudrlanta!“ usmial sa otec.

„A potom píla,“ pokračoval chlapec, „ak je kmeň dlhší; lano na brzdenie v strmom svahu a na ťahanie cez kríky.“

Otec pristúpil k dverám a z vešiaka vzal klobúky, jeden si nasadil na hlavu, druhý hodil Willovi. Ten ho chytil, povzdychol si a vyskočil na nohy. Z kôlne za domom si Will zobral sekerku, otec pílu, sekeru a lano.

Mama si sňala z krku šatku a zaviazala ju synovi okolo krku:

„Nechodte príliš vysoko!“ vyprevádzala ich.

ZVÁŽANIE DREVA

„Mám ťa!“ zaznelo z krovia a vzápätí pred Willa vyskočil chlapec s lukom. „Pridáš sa?“ opýtal sa. Plavé vlasy mu spočívali na ramenách.

Willa zahrialo v hrudi. Firon sa chystá na lov!

„Máme prácu,“ schladil ich otec, „hrať sa môžete potom.“

Will kopol do trsu trávy. Celý otec!

„Tak si to užite,“ kývol im Firon a stratil sa v lese.

„Prečo nevyrúbeme stromy pri dome?“ opýtal sa Will stúpajúc do strmého svahu.

„Z lesa berieme len to najpotrebnejšie,“ odvetil otec.

„Zväčšili by sme si záhradu,“ nedal sa Will, „mama hovorí, že na tom malom kúsku sa nedá nič dopestovať.“

„Dom skrytý v lese má svoje výhody.“

Keď sa vyštverali na svah, lial sa z nich pot. Will podišiel k dvom vyschnutým javorom:

„Pod kôrou nie sú chrobáky.“

Od stromu sa smerom k domu ťahal pás suchej trávy.

„Čo to je?“ spýtal sa otca.

„Blesk. Našťastie sa oheň nerozšíril. Choď k stromu a urob prvý zásek.“

Will sňal z pleca sekeru. Poťažkal ju a zaťal do kmeňa. V tretine kmeňa odstúpil a kývol otcovi:

„Čo na to hovoríš?“

„Dobrá práca,“ pochválil syna. Podišiel k stromu z druhej strany a sekerou rúbal nad synovým zásekom. Ozval sa praskot. Obaja uskočili. Strom chvíľu zvažoval, kam sa nakloní. Vetvy zachytávali okolité stromy, no kmeň ich ťahal k zemi. Keď dopadol, osekali z neho kôru a konáre.

„Na polovicu?“ spýtal sa Will.

„Aspoň na päť častí,“ odvetil otec.

Odpílili siahu od konca. Kus dreva obmotali lanom a zapreli sa doň. Lano zaprašťalo. Pohli sa o jednu stopu.

„Nešmykni sa,“ povedal otec.

Kmeň sa náhle rozbehol dolu strminou. Otec sa vrhol na Willa. Miestom, kde pred chvíľou stál, sa prehnal kmeň. Horou sa rozliehal praskot polámaných kríkov.

„Tak to by sme mali,“ povedal otec a vstal.

Will otrasene podišiel ku kmeňu. Skoro ho privalil! Opäť sa zapreli do lán a tie sa mu bolestivo zarezávali do ramien. Firon teraz

stopuje jeleňa, prebehlo mu hlavou. Zaťal zuby. Slnko nemilosrdne pražilo.

Fučali od námahy. Keď sa z posledných síl dostali k domu, videli mamu vešať bielizeň. Na krku jej veselo svietil biely pruh po šatke, ktorú Will mal teraz na krku. Kedysi jej ju daroval otec. Podišla k studni a podala im plné vedro.

„Vďaka,“ otec si odpil malý dúšok a vedro podal synovi. Ten sa hltavo napil.

„Čaká vás obed!“ súrila ich mama. Domom sa niesla vôňa praženej cibule a pečených zemiakov. Mama im naložila plné taniere. Will počkal, kým si otec s mamou prisadnú. Druhá časť kmeňa musí počkať. Ani Firon sa nemá lepšie, uvedomil si.

PRÁCA VO VYHNI

Plamene olízali studený kov.
„Pridaj vzduch,“ pokynul otec kladivom.

Will stlačil mechy. Pec zažiarila do červena. Oheň ožiaril kladivá zavesené na stene vyhne. Tri menšie a dve veľké. Chlapec si utrel pot z čela. Fascinovane sledoval, ako sa kov rozžeravil do oranžova. Otec ho kliešťami vybral na nákovu. Kladivom po ňom udieral a ohýnal do poloblúka. Potom udieral po plochej strane železa a nakoniec doň ostrým klinom vysekol osem dier.

„Povedz poľovníkovi, že má hotovú podkovu,“ povedal otec Willovi.

„Prečo nevyrábaš zbrane? V meste by si za ne dostal viac peňazí.“

Otec sa pozrel do plameňov:

„Výrobou zbrane nesieš zodpovednosť za činy, ktoré ňou budú vykonané.“

„So zbraňou sa dajú vykonať hrdinské činy!“ nadšene vykrikol Will.

„Vojakom v meste by som nevyrobil ani nožík,“ ukončil debatu otec.

Will vojakov zatiaľ nevidel. Otec mu prísne zakázal vykročiť z lesov. Raz sa prikradol k hradskej, ktorá viedla do mesta, ale zočil len osamotený voz smerujúci do mesta. Neskôr u Fironovho otca zahliadol pánov na poľovačke. Očarili ho ich ligotavé zbrane a statné kone.

Vždy, keď pozoroval otca, predstavoval si, ako sám vyrába meče a štíty.

„Kedy ma necháš pracovať s kladivom?“

„Keď oslávíš plnoletosť,“ odvetil otec.

O pár dní Will osláví pätnásť rokov. Ešte rok a dostane sa s kladivom k nákovu! Podľa starovekej tradície totiž kov mohli formovať len dospelí. V ich kraji sa nimi stali po dovŕšení šestnásteho roku.

Otec zobral podkovu do klieští a ponoril ju do kade s vodou. Železo pri ponorení zasyčalo a nad hladinou sa vzniesla para. Podkovu položil na nákovu a vzápätí šiel k stolu. Odtiaľ zobral hlinený tanier, podišiel s ním k peci a položil ho k otvoru. Willovi sa zdalo, že v otcovom oku sa zaleskla slza.

LOV

Zakrádal sa húštinou, opatrne odhrňal listy kríkov. Konečne mu otec dovolil ísť s Fironom. Zrána sa vydali do lesov na severe. Firon sa náhle zastavil. Prikrčil sa a ľahol si na brucho. Will ho nasledoval. Priplazil sa k nemu. Firon kývol pred seba. Medzi stromami sa črtala lúka. Tráva ševalila vo vánku. Na jednom mieste ňou niekto šklbal. Vyskackali z nej dva zajace. Firon sňal luk.

„Dnes to chcem skúsiť ja,“ sykol Will.

„Sú príliš malé.“

„Kedy sa to mám naučiť?“ nedal sa Will.

Firon si povzdychol a podal mu ho. Will si kľakol na ľavé koleno. Založil šíp do tetivy a natiahol ju. Jedno oko privrel, druhým sa pozrel na koniec šípu, potom namieril na krk zajaca a pustil tetivu. Korisť minul o dve siahy. Zajace zmizli v tráve.

„Ako lovec by si neprežil prvú zimu,“ povedal Firon a vstal.

Will sa na seba hneval. Keď zazrel na konci šípú hlavu zajaca, srdce sa mu rozbúšilo. Ruky sa mu chveli vzrušením. Keby tak mal vlastný luk... Ale otec bol proti tomu, aby mali doma zbrane. Len čo dovŕším dospelosť, sám si ho vyrobím, povedal si v duchu, inak Firona nedobehnem. Firon nielenže chodil s otcom na lov, ale začul aj myš predierajúcu sa trávou. Chcel byť ako on. Z húštiny za lúkou k nim doľahol šum.

„To je Striebornica,“ radostne zvolal Firon a ponoril sa do húštiny, Will sa rozbehol za ním. Dostali sa severnejšie, ako plánovali.

Dobehli k rieke. Pred nimi sa valila divoká riava. Slnko sa trblie-talo na spenenej vode.

„Pred týždňom blesk rozčesol strom na druhej strane,“ povedal Firon a kývol na Willa. Vydal sa proti prúdu. Rieka pramenila na severozápade v Ohnivých vrchoch.

Po troch zákrutách dorazili k vyschnutému stromu. Willa zamrazilo. Cez riekú ležal javor, bol úplne vyschnutý. Od vrcholca stromu sa ťahal široký pás suchej trávy smerom na juh, tým smerom, kde sa nachádzal ich dom. Firon vyskočil na strom.

„Tam nesmieme!“ snažil sa Will prekričať riavu.

„Na druhej strane bude viac zajacov.“

Firon s ľahkosťou prebehol po kmeni a zoskočil na druhej strane. Okrem toho, že dnes minul cieľ, Will nechcel vyzerat' ešte aj ako zbabelec.

„Počkaj,“ zakričal a vykročil na kmeň.

Rieka bola desať siah široká. Koniec stromu bol úzky a pod jeho váhou sa kýval. Dotýkal sa spenenej hladiny. Will sa malými krokmi posúval ďalej. Od polovice bol kmeň širší. Urobil dlhý krok. Ľavá

noha sa mu však na mokrom dreve pošmykla a on bolestivo dopadol na kmeň. Z celej sily sa rukami držal konárov, nohy mal vo vode. Narážal doňho silný prúd. Snažil sa vzchopiť a nadvihnúť sa, ale prúd ho ťahal pod kmeň. Vtom k nemu pribehol Firon. Chytil ho za ruku a potiahol. Will sa druhou rukou oprel o kmeň. Celý roztrase- ný nasledoval kamaráta.

„Ty si ale nemešlo!“ zahlásil Firon, keď sa dostali na breh.

„A ty si somár!“ vybuchol Will. „Naši vedia, prečo nám sem za- kázali chodiť.“

Poobzeral sa dookola. Rieku doteraz nikdy neprekročil. Hrýzlo ho svedomie. Všetky strašidelné príbehy, ktoré od rodičov počúval, sa odohrávali za Striebornicou. Na ľudí, ktorí ju prekročili, nič dobré nečakalo.

„Prepáč, vďaka za pomoc,“ podal Will kamarátovi ruku a ten mu ju pevne stisol.

„Musím vystopovať niečo, s čím sa doma pochválim, chápeš?!“

To posledné, po čom by Will túžil, bolo stretnutie s medvedom v lese. Ale aj tak prikývol a obaja mlčky vkročili do divočiny.

PRVÉ NEBEZPEČENSTVO

„Stoj!“ Firon chytil kamaráta za rukáv. „Počuješ?“ „Will sa započúval. Neďaleko praskla vetvička. Zohol sa a schytil hrubý konár. Proti medveďovi to nepomôže, ale cítil sa istejšie. Obzrel sa po okolitých stromoch a zvažoval, na ktorý sa dá najrýchlejšie vyšplhať. Zvuk lámaných konárov silnel, až sa spomedzi vetiev vynorila postava. Bola sklonená, trhala bylinky. Okolo hlavy mala obmotanú hnedú šatku a odeté mala handry žltej farby. Postava sa otočila a pozrela na nich. Willom trhlo. Hľadel do ženskej tváre zošúverenej vekom. Oči mala hlboko zasadené, vystúpené líčne kosti lemovali masťné vlasy. Starena ich so záujmom pozorovala. Tvár sa jej skrivila do úšklabku. Otvorila ústa a začala spievať. Will ostal ako prikovaný k zemi. Podmanivé tóny sa vinuli lesom ako ranná hmla ponad útesy a padali do jeho uší ako valiac sa masa snehu dole zrázmi. Zatočila sa mu hlava. Bez rozmyšľania sa pohol smerom

k starene. Tá sa odvrátila a ponorila sa hlbšie do lesa. Willovi znel v ušiach spev ako šum vetra. Naplňoval ho vzrušením a radosťou. Necítil si nohy, no vedel, že kráča. Míňal stromy a kriky, lúky a údolia. Stromy okolo nich mohutneli a temneli. V hlave mu znela sladká melódia. Naraz spev ustal.

„Bežte domov,“ ozval sa sípavý hlas, „kým si to nerozmyslím.“

Sípavý hlas prebral Willa ako pichnutie včely. Silueta stareny sa stratila v hmle. Obzrel sa okolo seba. Ocitol sa po kolená na kraji močiara. Firon stál bližšie k brehu a zmätene sa obzeral. Will skúsil vytiahnuť pravú nohu, ale ani sa nepohla, ľavá sa mu až po stehno zaborila do bahna.

„Nehýb sa,“ šepol mu Firon. Načiahol sa a chytil trs trávy na brehu, potom napol svaly a prisúval sa k brehu. Napokon sa chytil trávy oboma rukami a vytiahol sa na breh.

„Pomôž mi!“ sykol Will. Báľ sa hovoriť nahlas, aby opäť nepriľákal starenu. Ani sa nepohol, aby sa neponoril ešte hlbšie. Firon sa dotackal k najbližšej vrbe a s námahou odlomil dlhý prút. Vrátil sa k brehu močariska. Konár posunul k Willovi, ten sa za ním natiahol, chýbalo mu však pol stopy.

„No tak!“ tlmene zakričal Firon a jednou nohou vstúpil do barieny. V pravej ruke zvieral konár, ľavou rukou sa držal trávy na brehu. Keď sa načiahol, Will sa končekmi prstov chytil konára. Pomaličky obmotal okolo neho všetky prsty a potiahol.

„Opatrne!“ hlesol Firon, „lebo ma stiahneš.“

Firon sa zaklonil a celým telom sa zvalil na trávku. Zovretie bahna povolilo. Will uchopil konár oboma rukami a začal sa ťahať von. Keď už bol na dosah, nechal konár padnúť do močiara a Firon

ho chytil za ruky. Will sa zviezol na trávnatý breh. Obaja zhlboka dýchali.

„Vypadnime odtiaľto,“ prerušil mlčanie Firon, „kým sa tá stará nevráti.“

„Máš pravdu. Vďaka, Firon!“

Will sa postavil a pomohol Fironovi na nohy. Obaja boli celí od blata. Podlamovali sa im nohy – nielen od strachu a únavy. V duši cítili prázdnotu. Lahodný spev postupne doznieval v ich myšliach. Nechcelo sa mu pustiť chlapcov zo svojej moci.

„Kde to sme?“ zmätene sa obzeral okolo seba Firon. „Takéto stromy som ešte nevidel.“

Will sa dookola porozhliadal. Nad močiarom sa vznášal matný prísvit. Na jeho okraji rástli mohutné vrby, ktoré svoje konáre skláňali ponad vodu. V lese panovalo prítmie. Podivne skrútené stromy šedými listami zakrývali slnko. Šíril sa z nich sladkastý puch hniloby.

„Musíme zostúpiť do údolia,“ lovil v otupenej mysli Will rady svojho otca, „tam tečie rieka.“

Firon neprítomne prikývol:

„Keď myslíš...“

Napredovali v ceste lesom. Húštiny postupne ustúpili svetlejším krikom, z času na čas prešli cez menšiu lúku. Začali sa objavovať listnaté stromy – les pripomínal rodný kraj –, až sa napokon dostali na rovínu.

„Kam teraz?“ spýtal sa Firon Willa. Keďže mu od hladu škvrkalo v bruchu, usúdil, že sa už úplne prebral.

„Keby sme tak mali krídla,“ prerušil zvuk Willovho žalúdka kamarát.

„To je dobrý nápad,“ odvetil Will. Pribehol k najbližšej borovici a začal sa na ňu driapať. Vidina domu a teplej večere ho prebrala. „Kto bude hore posledný, je krysa!“

„No počkaj, dostanem ťa!“ vykrikoval Firon a rozbehol sa k vedľajšiemu smreku.

Will uchopil vetvu nad sebou a vyšvihol sa hore. Hrubá kôra mu poskytovala istotu. Keď bol ešte malý, otec ho vysadil na najnižšie konáre stromu a vyšvihol sa za ním.

„Takto utečieš pred vlkami,“ hovorieval s úsmevom. Potom sa rozprávali, kým ich na zem nezlákala vôňa maminho jedla.

Rýchlo sa šplhal. Vetvy boli čoraz tenšie, musel spomaliť. Kúti-
kom oka pozrel na vedľajší smrek. Konáre sa hýbali až hlboko pod ním. Lovenie Fironovi ide, no v lození som majstrom ja, povedal si spokojne Will. Oboma rukami sa chytil kmeňa a pozrel sa do koruny stromu. Cez ihličie presvitlo jasné svetlo. Opatrne skúšal vetvy, či ho unesú. Nakoniec vystrčil hlavu nad posledné konáre. Rozhliadol sa dookola. Cítil, ako sa strom hýbe vo večernom vánku. Navôkol sa rozprestieralo zelené more. Javory, buky a duby sa miešali s borovicami, smrekmi a jedľami. Nad korunami stromov krúžili krdle malých vtáčikov. Uši mu poštekli ich veselý štebot. Zhlboka sa nadýchol, trochu prižmúril oči a hľadel do zapadajúceho slnka.

„Kto je tu krysa?“ zavolať na Firona.

„Veverička,“ ozvalo sa zdola, „to dá rozum, že nepoleziem až za tebou. Čo vidíš?“

Smerom na východ sa tiahli rozľahlé lesy. Za nimi je Fornem, hlavné mesto Západného kráľovstva. Raz sa doň dostanem! Keď dosiahnem plnoletosť, opustím divočinu, povedal si Will, otec mi viac

nebude prikazovať, čo mám robiť. Na severe sa kopce dvíhali do strmého svahu. Ich vrcholce boli zahalené oblakmi. Willa striaslo. Vysoko nad hranicou lesa ležal Zakázaný hrebeň. Tam sa neodvážil ani Fironov otec. Pri pohľade na západ sa črtali temné obrysy Ohnivých vrchov a v diaľke na juhu pásy lesov prechádzali do lúk. A vinula sa tam stužka dymu. To je jeho alebo Fironov dom.

„Sme zachránení!“ zavola Fironovi.

Musia mať slnko po pravej strane, tak sa dostanú domov. Na Willa dolahla únava. Doteraz považoval reči rodičov o nebezpečenstvách len za rozprávky. Dnes sa to menilo. V lese bol niekto, kto ich temer zahubil.

„Skvelé, dopovieš mi to neskôr...“ ozvalo sa z druhého stromu, „kto bude dolu posledný, je tchor!“

Will sa spúšťal po konároch. Keby sa mu tak podarilo zliezť pred Fironom! Zo spotenej ruky sa mu však vyšmykla vetva a on hruďou tvrdo dopadol na konár. Vyrázilo mu dych. Nasledoval silný úder do ľavej ruky. Zospodu sa ozval radostný výkrik:

„Tak ako sa má náš tchor?“

Ani nevedel, ako sa zviezol na zem. Snažil sa nadýchnuť, no nešlo to. Okolo seba videl rozmazané šmuhy a hučalo mu v ušiach. Niekto ho odzadu zdvihol. Dostal buchnáť do chrbta. Nadýchol sa.

„Robila to mama, keď malému bratovi zabehlo jedlo,“ ospravedlňoval sa Firon.

Will sťažka dýchal. Okrem hrudníka mu bolesť pulzovala aj v ľavej ruke. Košelu mal roztrhnutú. No dokázal stáť.

„Žiješ?“ Firon sa naňho vystrašene díval.

„Mal som šťastie,“ Will sa jemne dotkol hrude.

Firon odlomil konáre a priložil ich Willovi na ruku. Obmotal ich dlhou trávou. Will zaťal zuby.

„Drž si ju pravou!“ zakončil Firon ošetrovanie. „Ktorým smerom je domov?“

Pokračovali so slnkom po prvej strane, až dorazili k rieke. Will si ochladil oškretú hrud', napokon ponoril do vody rozpálenú ruku. Voda príjemne chladila. Nižšie po prúde našli vyschnutý javor. Firon odlomil dlhý konár a jednou rukou sa oň opieral, druhou držal Willa. Opatrne prešli cez riek. Natrafili na lesný chodník, ktorý sa rozširoval. V diaľke uvideli tmavú siluetu domu.

„Kto tam bude prvý?“ nadhodil Will a vyštartoval vpred. Rozbehol sa z posledných síl. Zahol za roh a vrazil do dievčaťa s krčahom.

FIRONOVA RODINA

„Dávaj pozor!“ vykričlo dievča, keď sa oblialo vodou. „Ale, Raina, no tak,“ ozval sa ospravedlňujúco Will, „tvoj brat je mi v päťách. Naháňa ma až zo Zakázaného hrebeňa.“

Mal rád Fironovu sestru – hlavne kvôli koláčom, čo piekla.

„Vy ste tam boli?“ neveriacky sa spýtala Raina. Jej tvár lemovali gaštanové vlasy, oblečené mala vlnené šaty previazané tmavou stuhou a bola bosá. „Čo vám šibe? A ako to vyzeráte?“

„Boli sme...“ Will zaváhal, „len pri Striebornici. Ale na Zakázaný hrebeň sme už dovideli.“ Viac nestihol povedať, lebo sa prirútil Firon. Sprisahanecky kývol na Willa.

Nad dverami sa týčilo jelenie parožie, trofej Fironovho otca. Vošli dnu. Na stenách aj na zemi boli kožušiny. Will zacítil vo vzduchu divinu.

„Loan, Bern,“ pozdravil Firon mladších bratov, „kde je mama?“

„Na verande s malou a babkou,“ odvetil tmavovlasý chlapec a veselo zamával Willovi.

„Vitajte, tuláci,“ privítala ich Fironova mama. Na rukách držala dievčatko a to k Willovi vystrelo ruky.

„Marka!“ objal ju Will, pritom sykol od bolesti.

„Čo sa stalo?“ spozornela mama. „Pod' sem!“ Položila dievčatko na zem a prešli do kuchyne. Tam Willovi obložila ruku liečivými bylinami, priložila na ňu ešte rovné kúsky dreva od kozuba a potom ju pevne zavinula do plátna.

„Čokoľvek ste stvárali, príučku ste už dostali,“ povedala mama a srdečne ho objala a Willovi odľahlo, že ich nevypočúvala, „večerať môžete len v čistom.“

„Rýchlo, lebo nám nič nezostane!“ drgol ho Firon a vybehol po schodoch v rohu. Will ho nasledoval. V izbe mu hodil košeľu a nohavice mladšieho brata.

„Kto bude pri stole posledný, umýva riady!“ ozval sa mamin hlas.

Domom sa rozľahol dupot. Willa bolelo celé telo, len s námahou sa vyzliekol.

„Pomôžem ti odložiť riad,“ dodal Firon a vybehol z izby.

Will sa obliekol, bolesť v ruke poľavovala. Zišiel po schodoch. Loan s Bernom sa ešte hrali. Keď ho zbadali, obaja vyskočili a bleskovo si sadli za stôl:

„Umývanie ti radi prenecháme.“

Will si vybral miesto vedľa Firona. Raina viedla za ruku starú mamu a posadila ju vedľa Firona.

„Ovoniam skorocel,“ potichu sa zasmiala, „niekto tu stváral pestvá.“ Raina položila na stôl veľký hrniec. Vôňa diviny pochádzala z neho.

Posledné docupitalo k stolu malé dievčatko.

„Marka bude umývať riady, to bude vyzerať,“ drgol Loan do boku svojho mladšieho brata a obaja vyprskli do smiechu.

„Pomôžete jej obaja, však?“ zahriakla ich od dverí mama.

Razom ich smiech ustal. Mama zapálila sviečky na stole a vtom vonku zaerdžal kôň.

„Ocko!“ vykriekli deti a všetky sa drali od stola. Mama musela zodvihnúť Marku zo zeme, aby ju neudupali.

Pred domom sa ozvali radostné hlasy. O chvíľu vošiel poľovník obkolesený deťmi dnu.

„Mamička, vonia to tu úžasne,“ povedal muž so svetlou bradou a objal manželku.

„Vďaka, ocko,“ odvetila mu s úsmevom, „Raina mi pomáhala.“

„Tak sem s tým,“ muž si radostne mädlil ruky.

„Vitaj, chlapče!“ obrátil sa k Willovi. „Vidím, že ťa náš drobizg nechce pustiť domov.“

„Zdravím, pán poľovník,“ odvetil Will. Všimol si spýtavý pohľad, ktorý hodil na manželku, no tá mu len spokojne prikývla. „Máte hotovú podkovu,“ dodal.

„Nech nám nevychladne jedlo,“ prerušila ich mama.

Otec si sadol za vrch stola, ostatní ho nasledovali. Mama nabrala každému plnú misku jelenieho guláša. Raina nakrájala voňavý chlieb. Chytili sa za ruky a ozval sa zborový hlas:

„Za zver ďakujeme,
Odvážny Lovec,
že nám silu dávaš

starat' sa o lesy.

Zlobu odstráň
z rodiny našej,
pomôž nám svorne žiť,
slabých ochrániť.“

„Odvážny Lovec v dávnych vekoch vysadil stromy a vytvoril zver,“ obrátila sa na Willa starenka, „vyoral brázdy pre rieky, aby ich zavražovali. Miloval lov a loviť naučil aj ľudí.“

Všetci si stisli ruky, čo sa neobišlo bez drgania Fironových bratov.

Will sa s chuťou pustil do jedla, doma mali mäso zriedka. Kúti-
kom oka zachytil Rainin pohľad. Jej veľké tmavé oči odrážali plame-
ne sviec. Rýchlo sklopila zrak.

„Ocko, čo si dnes videl v lese?“ spýtal sa Bern otca.

„Neuveríte,“ odvetil, „idem lesom, keď tu niečo zapraská v húš-
tine. Vytasím nôž. O chvíľu sa ozve praskanie z druhej strany.“ Deti
napäto počúvali. „Je ich viac, hovorím si, a tu zrazu...“ poľovník uro-
bil prestávku, deti zostali s ústami otvorenými dokorán. „Z krovia
vyleteli sýkorky! Ledva som z nich stihol vyšklbnúť farebné pierka.“
Potom otec každému podal modré pierka. Marka si ho strčila do úst,
ale mama jej ho z nich hneď vytiahla. Ostatní sa zasmiali.

„Teraz ja, teraz ja!“ hlásil sa k slovu Bern. „Ráno sme boli stavať
hrádzu. Zodvihol som obrovský kameň a pod ním bol tááákýýýto
rak,“ ukazoval chlapec rukou, „skoro som ho chytil.“

„Zabudol si,“ zapojil sa Loan, „že ti skoro odcvakol prst. Zachrá-
nilo ťa len to, že si vyskočil z potoka.“

„Už som ho mal!“ bránil sa prvý, „len tak-tak ušiel!“

Will sa započúval do šumu hlasov. Príjemné teplo z jedla sa šírilo jeho telom. Prebral ho tichý ženský hlas.

„Prvý Kováč vytepal náš svet z ohňa,“ začala stará mama, pričom držala Marku v náručí, „do hlbín ukryl drahé kovy. Mal dvoch synov: Odvážny Lovec zalesnil zem a vytvoril zver, Odveký Pútnik panuje vetru, putuje po svete a zostupuje na zem ako dážď. Riekami putuje krajom. Keď ho zunuje zem, vznesie sa do oblakov.“

„Kde sa skrýva ten najväčší poklad?“ hlesol Loan.

„Keď dosiahneš plnoletosť,“ oči starency pritom žiarili, „splní sa ti jedno pranie. Hľadaniu pokladov niektorí zasvätili celý život. Najväčší z pokladov našiel v Ohnivých vrchoch mocný drak, stráži ho a s nikým sa oň nechce podeliť. Sú ľudia, ktorí za zlato slúžia drakom, drancujú kraj a nosia im lup.“ Starenka na chvíľu zmĺkla. „Je len jeden,“ zašepkala, „kto stretol draka a odolal mu. Naše knieža.“

„Babička videla knieža na Oslavách slobody,“ riekla mama. „Ako vyzeral?“ naklonila sa k starkej.

„Stáli sme v dave na nádvorí. Prichádzal na bielom koni, odtý v zlatých šatách. Šaty kňaznej žiarili ako hviezdy.“

Menšie deti nadšene zvykli. Will sebou trhol. Pretrel si oči a pozrel sa cez okno.

„Už je tma!“

Will s rodičmi každý deň sledoval západ slnka za Ohnivými vrchmi. Hneď potom vchádzali do domu a do rána z neho nevychádzali. Akurát otec bol v tomto výnimkou. Tak neskoro ešte nikdy nebol mimo domu.

„Ďakujem za večeru,“ vstal a obrátil sa k rodičom, „aj za ošetre-
nie.“

„Chcem si byť istý, že si naozaj odišiel,“ uškrnul sa Firon a posta-
vil sa, pri dverách ho zastihla Raina.

„To je pre vašich,“ povedala a do ruky mu vložila šatku voňajúcu
koláčmi.

„Ďakujem!“

Will zamával deťom a ony mu veselo odkývali.

Firon sa po polhodine zastavil.

„Už si môžem byť istý, že mi neprídeš dojesť guláš,“ žartoval.

„Prídem o polnoci a dojem celý hrniec,“ zastrájal sa Will.

Rozlúčili sa. Na cestu mu svietil mesiac. Ruka ho stále bolela. Na
čistine sa objavil ich dom, z obloka žiarilo svetlo. Osvecovalo siluetu
muža. Rozbehol sa k nej.

„Tak tu si!“ otec ho pevne objal. Will sykol od bolesti. „Som zve-
davý, čo nám povieš.“ Otec otvoril dvere a spolu vošli dnu.

BYLINKÁRKA

„Dúfam, že to bol aspoň medveď,“ snažil sa otec nadľahčiť situáciu.

Ráno mama previazala Willovi ruku.

„Čo sa stalo?“ hľadela na syna uplakanými očami.

„Naozaj to nebolo z výšky,“ upokojoval rodičov Will, „len zopár siah.“ Hanbil sa za opantanie stareniným spevom. A včerajšok ho naplnil strachom.

„Ideme po zvyšok dreva?“ snažil sa zmeniť tému Will.

„Drevo počká,“ otec zvrátil čelo. „Pod!“ Cez plece si prehodil podlhovastý vak, z ktorého trčalo niečo dlhé a úzke zavnuté do látky. Žeby luk? Vyšiel z domu. Chlapec vybehol za ním. Šli smerom k Fironovmu domu.

Odbočili do svahu. Nízky porast sa zhustoval, museli sa predierať húšťavou. Will pravou rukou rozhrňal vetvy. Pichanie v ľavej ruke

OBSAH

PROLÓG

Lov netvora 7

I. ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA

DRUHÁ KAPITOLA

TRETIA KAPITOLA

ŠTVRTÁ KAPITOLA

PIATA KAPITOLA

ŠIESTA KAPITOLA

SIEDMA KAPITOLA

ÔSMA KAPITOLA

DEVIATA KAPITOLA

DESIATA KAPITOLA

JEDENÁSTA KAPITOLA

DVANÁSTA KAPITOLA

TRINÁSTA KAPITOLA

ŠTRNÁSTA KAPITOLA

PÄTNÁSTA KAPITOLA

ŠESTNÁSTA KAPITOLA

DIVOČINA

Pokojné ráno 11

Zvážanie dreva 15

Práca vo vyhni 18

Lov 20

Prvé nebezpečenstvo 23

Fironova rodina 29

Bylinkárka 35

Nočná zúrivosť 41

Prvé stretnutie so šľachticnou 42

Dar lovcovi 47

Noc v horách 52

Objavenie netvorov 58

Rodinná história 62

Začiatok tréningu 67

Chytanie rýb 69

Boj 77

II. ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA	
DRUHÁ KAPITOLA	
TRETIA KAPITOLA	
ŠTVRTÁ KAPITOLA	
PIATA KAPITOLA	
ŠIESTA KAPITOLA	
SIEDMA KAPITOLA	
ÔSMA KAPITOLA	
DEVIATA KAPITOLA	
DESIATA KAPITOLA	
JEDENÁSTA KAPITOLA	
DVANÁSTA KAPITOLA	
TRINÁSTA KAPITOLA	
ŠTRNÁSTA KAPITOLA	
PÄTNÁSTA KAPITOLA	
ŠESTNÁSTA KAPITOLA	
SEDEMNÁSTA KAPITOLA	
OSEMŇASTA KAPITOLA	
DEVÄTNÁSTA KAPITOLA	

III. ČASŤ

PRVÁ KAPITOLA	
DRUHÁ KAPITOLA	
TRETIA KAPITOLA	

MESTO

Záchrana.....	85
Cesta do mesta.....	87
Príchod do mesta	90
Hádka s otcom.....	97
Fascinácia mestom	101
Škola	109
Cvičenie so zbraňou	115
Večer na streche	119
Kuchyňa.....	124
Knižnica.....	130
Rozchod.....	134
Spoznanie únoscov.....	138
Pasovanie do hradnej stráže	140
Lov na rysa.....	146
Dohra.....	155
Ples	157
Príchod domov.....	165
Nočný prepád.....	172
Oslavy slobody.....	175

PEVNOSŤ

Smutné ráno	187
Knieža.....	190
Pri zbúranom dome.....	193

OBSAH

ŠTVRTÁ KAPITOLA	Cesta na hrebeň	196
PIATA KAPITOLA	Za bylinkárkou.....	201
ŠIESTA KAPITOLA	Javory	206
SIEDMA KAPITOLA	Prebudenie	211
ÓSMA KAPITOLA	Pán hradu.....	213
DEVIATA KAPITOLA	Privítacia slávnosť.....	217
DESIATA KAPITOLA	Rozhovor s Carou	227
JEDENÁSTA KAPITOLA	Pokus o útek.....	230
DVANÁSTA KAPITOLA	Trest	234
TRINÁSTA KAPITOLA	Tajná chodba	238
ŠTRNÁSTA KAPITOLA	Výkupné.....	245
PÄTNÁSTA KAPITOLA	Cesta nadol	248
ŠESTNÁSTA KAPITOLA	Temná premena.....	257
SEDEMNÁSTA KAPITOLA	Dilema	259
OSEMŇASTA KAPITOLA	Svetlá premena.....	263
DEVÄTNÁSTA KAPITOLA	Podraz.....	267
DVADSIATA KAPITOLA	Vrchol kopca	269
DVADSIATA PRVÁ KAPITOLA	Cesta na svetlo	275
DVADSIATA DRUHÁ KAPITOLA	Zrodenie draka.....	281
DVADSIATA TRETIA KAPITOLA	Bratia	286
DVADSIATA ŠTVRTÁ KAPITOLA	Rozhodnutie syna	293
DVADSIATA PIATA KAPITOLA	Svadba.....	298
DVADSIATA ŠIESTA KAPITOLA	Rozhodnutie muža.....	304
Otázky na rozhovor s kamarátmi o knihe.....		307
Poďakovanie autora		308